

Margretha Petersen

Ferðin

Hon hevði ongantíð sæð hann fyrr. Men á ein ella annan hátt segði hesin maðurin henni nakað, har hann stóð í mannamúgvuni. Hon stóð sum negld eina løtu og okkurt rørdist langt inni í henni. Hvat var tað?

Bráðliga rann henni í hug eina útferð vesturi í Vágunum. Vágastevna var, og av praktiskum grundum sigldi Vesturleið minst tvær ferðir um dagin, ja helst fleiri ferðir. So tá var høvi at vitja skyldfólk og vinir har vestri og sleppa aftur til Havnar sama dag.

Soleiðis var hon komin við á hendan minniríka, stuttliga túrin saman við systkinabørnunum Onnu og Bjarta. Tey trý, Elin, Anna og Bjartur, høvdu hildið saman øll barnaárin, og nú vóru tey vorðin tanáringar. Lívið var bara herligt, so hesin túrurin saman við mammunum báðum kom stak væl við.

Men hví kom hon júst nú at hugsa um akkurát hasa útferðina so mong ár aftaná?

Túrurin vestur var í fagrasta summarveðri, blika logn, sólin skein oman og niðan. Sjógvurin var spegilsblankur og ikki ein ond! Nógv ferðafólk var við henda túrin. Tað var veitslurómi manna millum, og nøkur vóru í føroyskum búna.

Har vesturi var eitt slíkt gestabliðni, at man neyvan kann ímynda sær tað. Tó var tað ferðin aftur til Havnar, sum stóð so livandi fyri henni; alt ferðafólkið sum var við. Har var stúgvandi fult eins og sild í tunnu, men lagið var gott. Har var látur og sangur til tey komu út á Skopunarfjørð, tá fór Vesturleið at leika í. Hann rullaði sum ongantíð fyrr og tá kom róp og sjóverkur í. Hon mintist at sjálv kendi hon seg tryggja í øllum hurlivasanum, tí føroyskir sjómenn vóru dugnaligir, og vistu, hvat teir gjørdi. Teir dugdu at føra skip.

Men hvat var tað so sum rumisteraði í henni?

Tá rann tað sum snarljós fram fyri hana. Hendingin, ið fór fram beint áður enn skipið legði frá bryggju á veg aftur til Havnar. Tann unga mannin, ið kom yvir ímóti teimun. Hann var í so óluksálaga góðum lag, tók um miðjuna á henni og svingaði hana runt, so at hon kendi seg fulkomuliga sum í leysari luft. Tá ið hann setti hana á dekkið aftur, var hon so skøkk, at hon sparkaði hann so dyggiliga á skinnabeinið. Hon gloymdi ongantíð eyguni har hann stóð sum hamskiftur.

"For fjandan, eg ætlaði tær einki ilt," lat í honum.

Hon smoygdi sær burtur, fann eitt pláss at sita.

Bjartur kundi sjálvandi ikki tiga við hendingini, henni hevði verði fyri, og gjøgnum øll tanárin bleiv hon dúgliga argað við hesum skinnabeinssparkinum.

"Elin góða, tú far ongantíð sjeik, tú sparkar teir bara í skinnabeinið!"

Tað var ikki sørt, at hon hevði haft ringa samvisku av og á tey fyrstu árin, men hon hevði eftirhondini fortrongt tað. Í dag smíltist hon við minnið.

Mundi hasin maðurin minna um hin vakra, glaða unglingin hon á sinni hitti á so løgnan hátt. Nú í einari meira búnari útgávu

© Margretha Petersen 2000. All rights reserved.

Tað er strangliga banna at nýta tekstin, ella partar av honum, uttan at høvundan loyvi.